

II

(Sdělení)

SDĚLENÍ ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

EVROPSKÁ KOMISE

Oznámení Komise Pokyny týkající se vydávání do třetích zemí

(2022/C 223/01)

Obsah

	Strana
Seznam zkratk	3
Úvod	3
1. Shrnutí judikatury Soudního dvora ⁹	5
1.1 Žádosti o vydání za účelem trestního stíhání	5
Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15	5
Usnesení Soudního dvora ze dne 6. září 2017, Schotthöfer & Steiner v. Adelsmayr, C-473/15	7
Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti, C-191/16	8
Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020, Ruská Federace, C-897/19 PPU	8
Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin, C-398/19	9
Rozsudek Soudního dvora ze dne 12. května 2021 ve věci WS, C-505/19	11
1.2 Žádosti o vydání za účelem výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody	12
Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. listopadu 2018, Raugevicius, C-247/17	12
C-237/21 Generalstaatsanwaltschaft München (věc se v současné době projednává)	13
2. Pokyny pro případy, kdy státy uplatňují výjimku založenou na státní příslušnosti ²¹	14
2.1 Žádosti o vydání za účelem trestního stíhání	14
2.1.1 Působnost postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin	14
2.1.2 Kroky, které musí příslušné orgány učinit v případě uplatnění výjimky založené na státní příslušnosti	15
2.1.3 Lhůta pro odpověď na oznámení	17
2.1.4 Odmítnutí žádosti o vydání	17
2.1.5 Obnova vydávacího řízení	17
2.2 Žádosti o vydání za účelem výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody	17
2.2.1 Oblast působnosti	17
2.2.2 Kroky, které musí příslušné orgány učinit v případě uplatnění výjimky založené na státní příslušnosti	18

2.2.3	Výměna informací mezi dožádaným státem a státem, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem	18
3.	Pokyny platné pro všechny státy bez ohledu na výjimku založenou na státní příslušnosti28	18
3.1	Posouzení základních práv před vydáním	18
3.1.1	Uplatňování Listiny	18
3.1.2	Uplatňování Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod	19
3.2	Neopodstatněná nebo šikanózní červená oznámení, zatýkácí rozkazy a žádosti o vydání, včetně politicky motivovaných červených oznámení, zatýkáčích rozkazů a žádostí o vydání	20
3.2.1	Stávající mechanismus Interpolu týkající se zneužívání červených oznámení	20
3.2.2	Výměna informací mezi kontaktními místy týkající se neopodstatněných nebo šikanózních a zejména politicky motivovaných žádostí o vydání	21
4.	Praktické aspekty postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin a politicky motivovaných žádostí o vydání	21
4.1	Kontaktní místa	21
4.2	Jazykový režim a náklady	21
4.3	Režim ochrany údajů	21
PŘÍLOHA 1	Ukázka kroků, které je třeba učinit v souvislosti s žádostmi o vydání za účelem trestního stíhání – hlavní kroky postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin	22
PŘÍLOHA 2	– Přehled výjimek založených na státní příslušnosti (<i>informace poskytnuté státy</i>)	23
PŘÍLOHA 3	Vzor formuláře pro informování státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem	25
PŘÍLOHA 4	Vzor formuláře pro poskytnutí dodatečných informací státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem	28
PŘÍLOHA 5	Vzor žádosti o prodloužení lhůty pro informování dožádaného orgánu na základě postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin	30
PŘÍLOHA 6	Vzor odpovědi na žádost o prodloužení lhůty	31
PŘÍLOHA 7	Vzor odpovědi dožádanému státu ze strany státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem	32
PŘÍLOHA 8	Vzor formuláře pro oznámení nebo vyžádání informací o neopodstatněných, šikanózních, a zejména politicky motivovaných žádostech o vydání a/nebo žádostech, které vyvolávají obavy z porušení Listiny / EÚLP	34

Seznam zkratk

EHP	Evropský hospodářský prostor
EJS	Evropská justiční síť
ESLP	Evropský soud pro lidská práva
Eurojust	Agentura Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech
Europol	Agentura Evropské unie pro spolupráci v oblasti prosazování práva
EÚLP	Evropská úmluva o lidských právech
EVP	Evropský vyšetřovací příkaz
EZR	Evropský zatýkácí rozkaz
Interpol	Mezinárodní organizace kriminální policie
Listina	Listina základních práv Evropské unie
Rámcové rozhodnutí o EZR	Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy
SFEU	Smlouva o fungování Evropské unie
Spojené království	Spojené království Velké Británie a Severního Irska
Stát	27 členských států EU, Island, Norsko
Soudní dvůr	Soudní dvůr Evropské unie
USA	Spojené státy Americké
ÚPSD	Úmluva k provedení Schengenské dohody
Zatýkácí rozkaz EU-Island/Norsko	Zatýkácí rozkaz vydaný na základě Dohody mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem

Prohlášení

Tyto pokyny nejsou právně závazné ani taxativní. Nemají žádný vliv na stávající právo Unie a jeho budoucí vývoj. Nemají také žádný vliv na závazný výklad práva Unie Soudním dvorem Evropské unie.

ÚVOD

Vydávací řízení mezi členskými státy a třetími státy se řídí zejména vícevrstvou kombinací různých právních základů: mnohostrannými dohodami (např. úmluvami Rady Evropy ⁽¹⁾), dvoustrannými dohodami (uzavřenými buď Evropskou unií, nebo členskými státy) a vnitrostátními právními předpisy.

Dohody o vydávání obecně umožňují „výjimku založenou na státní příslušnosti“, což znamená, že smluvní strany mohou odmítnout vydání vlastních státních příslušníků.

⁽¹⁾ Evropská úmluva o vydávání (ETS č. 24) a její dodatkový protokol (ETS č. 086), druhý dodatkový protokol (ETS č. 098), třetí dodatkový protokol (ETS č. 209) a čtvrtý dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání (ETS č. 212).

Některé dohody, které stanoví výjimku založenou na státní příslušnosti, navíc často předpokládají, že by smluvní strany měly dodržovat zásadu „*aut dedere aut iudicare*“^(?), aby zabránily nepotrestání vlastních státních příslušníků^(?). Stíhání vlastních státních příslušníků může být obecně založeno na zásadě aktivní právní subjektivity, která se vztahuje na trestné činy spáchané státními příslušníky mimo území smluvní strany.

Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) v rozsudku ve věci Petruhhin⁽⁴⁾ v roce 2016 zavedl zvláštní povinnosti pro členské státy, které nevydávají své vlastní státní příslušníky, pokud obdrží žádost o vydání od třetího státu a který využil svého práva na volný pohyb podle čl. 21 odst. 1⁽⁵⁾ Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“). Rozsudek ve věci Petruhhin je prvním případem, v němž Soudní dvůr rozhodl, že členský stát EU, který čelí žádosti třetího státu o vydání občana jiného členského státu EU, je povinen zahájit postup konzultace s členským státem, jehož je občan EU státním příslušníkem (postup podle rozsudku ve věci Petruhhin), a dát tak tomuto státu možnost stíhat své občany prostřednictvím evropského zatýkácího rozkazu (dále jen „EZR“). Zvláštní povinnosti uložené členským státům, které nevydávají své vlastní státní příslušníky, mají své opodstatnění v zajištění nediskriminačního zacházení mezi vlastními státními příslušníky a ostatními občany EU⁽⁶⁾. Povinnosti členských států byly dále upřesněny v následné judikatuře⁽⁷⁾. Soudní dvůr navíc rozšířil působnost postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin na Island a Norsko⁽⁸⁾.

Rada dne 4. června 2020 požádala předsednictví, aby vyzvalo Eurojust a Evropskou justiční síť (EJS) k analýze toho, jak jsou v praxi vyřizovány žádosti třetích států o vydání občanů EU. Rovněž se dohodly, že v této souvislosti předloží návrhy s ohledem na případné pokyny EU, které má vypracovat Komise⁽⁹⁾.

V odpovědi na to zveřejnily Eurojust a EJS v listopadu 2020 společnou zprávu⁽¹⁰⁾. Mezi hlavní výzvy, které byly v této zprávě zjištěny, patřily např.:

- Nejistota ohledně toho, na který orgán v členském státě, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, se obrátit, který členský stát by měl vyřídit a nést náklady na překlad a/nebo který nástroj justiční spolupráce je nejvhodnější použít k zajištění trestního stíhání v členském státě, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem.
- Rozdílné postupy týkající se rozsahu poskytovaných informací, lhůt pro odpovědi a rozhodnutí a typů posouzení prováděných v rámci postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin.
- Napětí mezi závazky vyplývajícími z práva EU na jedné straně a dvoustrannými a mnohostrannými smlouvami o vydávání na straně druhé.
- K informování a předávání informací se používá několik paralelních kanálů, což často vede ke zdvojování úsilí, nejistotě a zmatku.

^(?) Povinnost vydat nebo stíhat.

^(?) Např. Dohoda o obchodu a spolupráci mezi Evropskou unií a Evropským společenstvím pro atomovou energii na jedné straně a Spojeným královstvím na straně druhé, Úř. věst. L 149, 30.4.2021, s. 10, stanoví v článku 603 výslovnou povinnost týkající se zásady „*aut dedere aut iudicare*“.

⁽⁴⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630.

⁽⁵⁾ Podle ustanovení čl. 21 odst. 1 SFEU platí: „Každý občan Unie má právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států s výhradou omezení a podmínek stanovených ve Smlouvách a v opatřeních přijatých k jejich provedení.“

⁽⁶⁾ Zákaz diskriminace na základě státní příslušnosti podle článku 18 SFEU, který stanoví: „V rámci použití Smluv, aniž jsou dotčena jejich zvláštní ustanovení, je zakázána jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti.“

⁽⁷⁾ Rozsudek ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti, C-191/16, ECLI:EU:C:2018:222; rozsudek ze dne 13. listopadu 2018, Raugėvicius, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898; rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Ruská Federace, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262 a rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin, C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032.

⁽⁸⁾ Rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Ruská Federace, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262.

⁽⁹⁾ Pracovní dokument Rady Evropské unie, neformální videokonference ministrů spravedlnosti, 4. června 2020: Příprava – vydávání občanů EU do třetích zemí – diskusní dokument předsednictví, dokument WK 5231/2020 INIT.

⁽¹⁰⁾ Společná zpráva Eurojustu a Evropské justiční sítě o vydávání občanů EU do třetích zemí: <https://www.eurojust.europa.eu/joint-report-eurojust-and-ejn-extradition-eu-citizens-third-countries>

Rada následně v prosinci 2020 přijala závěry „Evropský zatýkáací rozkaz a postupy vydávání – stávající výzvy a cesta kupředu“⁽¹¹⁾. V závěrech bylo znovu zdůrazněno, že „[č]lenské státy mají při vyřizování těchto žádostí v důsledku rozsudků SDEU ve věci *Petruhhin* a několika dalších rozsudků⁽¹²⁾ dvě povinnosti: na jedné straně mají povinnost dodržovat stávající závazky podle mezinárodního práva a bojovat proti riziku, že dotčený trestný čin zůstane nepotrestán, a na druhé straně jsou členské státy, které své státní příslušníky nevydají, v souladu se zásadou volného pohybu a zásadou zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti povinny občany ostatních členských států co nejúčinněji chránit před opatřeními, která by je mohla zbavit práv volného pohybu a pobytu uvnitř EU.“

Ve zprávě Eurojustu a EJN jsou uvedeny další problémy, které ovlivňují vydávání. Ve svých závěrech z roku 2020 Rada dále zdůraznila, že „[p]raktické zkušenosti různých členských států ukazují, že existují případy, kdy třetí země podávají neodůvodněné a šikanózní žádosti o vydání. Rada vyzývá Komisi, aby zvážila, zda jsou vzhledem k výsledkům analýzy provedené Eurojustem a EJS zapotřebí další opatření, jako například návrh společného postupu při vyřizování potenciálně šikanózních žádostí třetích zemí o vyhlášení pátrání a vydání, včetně politicky motivovaných žádostí. V této souvislosti by měly být zohledněny osvědčené postupy členských států“.

Komise za účelem vypracování těchto pokynů konzultovala členské státy prostřednictvím dotazníku týkajícího se žádostí o vydání ze strany třetích států. Komise rovněž vypracovala tabulku dohod o vydávání a dohod o vzájemné právní pomoci, které členské státy uzavřely se třetími státy (k dispozici na internetových stránkách EJS). V červnu a říjnu 2021 byla zjištění dotazníku projednána na specializovaných setkáních odborníků z členských států. Komise rovněž konzultovala různé zúčastněné strany a odborníky, včetně Eurojustu a EJS.

Tyto pokyny shrnují judikaturu Soudního dvora. Zohledňují rovněž zkušenosti, které byly získány během posledních pěti let při uplatňování postupu podle rozsudku ve věci *Petruhhin* v EU, na Islandu a v Norsku.

1. SHRNUTÍ JUDIKATURY SOUDNÍHO DVORA

Žádosti o vydání lze podat za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

V souvislosti s první kategorií – žádostmi o vydání vydanými za účelem vedení trestního stíhání, vypracoval Soudní dvůr tzv. *doktrínu podle rozsudku ve věci Petruhhin*⁽¹³⁾.

Pokud jde o druhou kategorii – žádosti o vydání vydané za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, jediným případem, na který se dosud odkazuje, je rozsudek ve věci *Raugevicius*⁽¹⁴⁾. U Soudního dvora v současné době probíhá další řízení týkající se žádosti o vydání za účelem výkonu trestu odnětí svobody⁽¹⁵⁾.

1.1 Žádosti o vydání za účelem trestního stíhání

Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2016, *Petruhhin*, C-182/15⁽¹⁶⁾

Rozsudek ve věci *Petruhhin* je prvním případem, v němž Soudní dvůr rozhodl, že členský stát EU, který obdržel žádost třetího státu o vydání občana jiného členského státu EU, je **povinen** zahájit postup konzultace s členským státem, jehož je občan EU státním příslušníkem, a dát tak tomuto státu možnost stíhat svého občana prostřednictvím EZR.

⁽¹¹⁾ Úř. věst. C 419, 4.12.2020, s. 23.

⁽¹²⁾ Usnesení Soudního dvora ze dne 6. září 2017, *Schotthöfer & Steiner v Adelsmayr*, C-473/15, ECLI:EU:C:2017:633, rozsudek Soudního dvora ze dne 10. dubna 2018, *Pisciotti*, C-191/16, ECLI:EU:C:2018:222; rozsudek Soudního dvora ze dne 13. listopadu 2018, *Raugevicius*, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898; rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020, *Ruska Federacija*, C-897/19, ECLI:EU:C:2020:262, a rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 2020, *Generalstaatsanwaltschaft Berlin*, C-398/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:1032.

⁽¹³⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2016, *Petruhhin*, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630.

⁽¹⁴⁾ Rozsudek ze dne 13. listopadu 2018, *Raugevicius*, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898.

⁽¹⁵⁾ Rozsudek soudu ve věci C-237/21, *Generalstaatsanwaltschaft München*.

⁽¹⁶⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2016, *Petruhhin*, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630.

Skutkový stav věci

Věc se týkala žádosti ruských orgánů směřované Lotyšsku o vydání estonského státního příslušníka A. Petruhhina, obviněného z trestného činu nakládání s velkým množstvím omamných látek v organizované skupině ve stadiu pokusu. Státní zastupitelství Lotyšské republiky žádosti o vydání do Ruska vyhovělo. A. Petruhhin se nicméně domáhal zrušení rozhodnutí o vydání z důvodu, že podle dohody o právní pomoci a právních vztazích uzavřené mezi Estonskou republikou, Lotyšskou republikou a Litevskou republikou požívá v Lotyšsku stejných práv jako státní příslušník Lotyšské republiky, včetně ochrany před neoprávněným vydáním.

Předběžné otázky

Lotyšský Nejvyšší soud se Soudního dvora dotázal, zda pro účely použití dohody o vydávání uzavřené mezi členským státem a třetí zemí (Lotyšsko a Rusko) se státní příslušníci jiného členského státu mohou dovolávat pravidla, které vzhledem k zásadě zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti podle článku 18 SFEU a práva volného pohybu a pobytu občanů Unie podle čl. 21 odst. 1 SFEU zakazuje vydání vlastních státních příslušníků dožádaného členského státu. Lotyšský Nejvyšší soud se rovněž dotázal, zda musí dožádaný členský stát (konkrétně členský stát, od něhož třetí stát žádá o vydání státního příslušníka jiného členského státu, v tomto případě Lotyšska) ověřit (a případně podle jakých kritérií), zda vydání nemá nepříznivý dopad na práva chráněná Listinou základních práv Evropské unie ⁽¹⁷⁾ (dále jen „Listina“).

Odůvodnění a odpověď Soudního dvora

Soudní dvůr předběžně upřesnil, že ačkoli pravidla v oblasti vydávání v zásadě spadají do pravomoci členských států, v případě neexistence mezinárodní úmluvy mezi Uníí a dotčenou třetí zemí spadá taková situace, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, do oblasti působnosti Smluv ve smyslu článku 18 SFEU, neboť zahrnuje výkon svobody pohybu a pobytu na území členských států přiznané článkem 21 SFEU.

Členský stát nemá povinnost udělit každému občanovi Unie, který se přestěhuje na jeho území, stejnou ochranu před vydáním, jakou mají jeho vlastní státní příslušníci.

Při neexistenci pravidel práva Unie upravujících vydávání mezi členskými státy a třetí zemí je však třeba použít všechny mechanismy spolupráce a vzájemné pomoci z trestní oblasti podle unijního práva s cílem odstranit nebezpečí nepotrestání a současně ochránit státní příslušníky Unie před opatřeními, která by je mohla zbavit práv volného pohybu a pobytu. Výměna informací s členským státem, jehož je dotyčná osoba státním příslušníkem, musí být upřednostněna, aby orgány tohoto členského státu, pokud jsou podle svého vnitrostátního práva příslušné ke stíhání této osoby za trestné činy spáchané mimo jejich území, měly možnost vydat EZR za účelem stíhání. Při odpovídající spolupráci s členským státem, jehož je dotčená osoba státním příslušníkem, a při upřednostnění případného EZR před žádostí o vydání jedná hostitelský členský stát způsobem, který méně poškozuje výkon práva volného pohybu a přitom se pokud možno vyhýbá riziku beztrestnosti. K dosažení cíle, jenž spočívá v zabránění nebezpečí beztrestnosti osoby, která se údajně dopustila trestného činu, je EZR považován za stejně účinný jako vydání.

Soudní dvůr také konstatoval, že v případě, že členský stát obdrží od třetí země žádost o vydání státního příslušníka jiného členského státu, musí dožádaný členský stát ověřit, že vydání nebude mít nepříznivý dopad na práva uvedená v článku 19 Listiny ⁽¹⁸⁾. Disponuje-li příslušný orgán dožádaného členského státu poznatky, které svědčí o skutečném nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení s osobami v dožadující třetí zemi, je povinen existenci tohoto nebezpečí posoudit při rozhodování o vydání osoby do této země. Za tímto účelem musí příslušný orgán dožádaného členského státu vycházet z objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů. Tyto údaje mohou vyplývat zejména z mezinárodních soudních rozhodnutí, jako jsou rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, ze soudních rozhodnutí dotčené třetí země, a z rozhodnutí, zpráv a dalších dokumentů vydaných orgány Rady Evropy nebo v rámci systému Organizace spojených národů.

⁽¹⁷⁾ Úř. věst. C 202, 7.6.2016, s. 389.

⁽¹⁸⁾ V čl. 19 odst. 2 Listiny se stanoví: „Nikdo nesmí být vystěhován, vyhoštěn ani vydán do státu, v němž mu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.“

Usnesení Soudního dvora ze dne 6. září 2017, Schotthöfer & Steiner v. Adelsmayr, C-473/15 ⁽¹⁹⁾

V usnesení ve věci Schotthöfer & Steiner v. Adelsmayr Soudní dvůr zopakoval odůvodnění z rozsudku ve věci Petruhhin, že Listina se uplatní v situaci, kdy občan Unie využil svého práva na volný pohyb v Unii tím, že se přemístil z členského státu, jehož je státním příslušníkem, do jiného členského státu. Soudní dvůr navíc konstatoval, že žádost o vydání musí být dožádaným členským státem zamítnuta, jestliže tomuto občanovi hrozí v případě vydání vážně nebezpečí, že bude vystaven trestu smrti.

Skutkový stav věci

E. Adelsmayr po několik let od roku 2004 vykonával povolání anesteziologa a specialisty v oboru intenzivní medicíny. V únoru roku 2009 jeden z vážně nemocných pacientů E. Adelsmayra, kterého léčil ve Spojených arabských emirátech a u něhož došlo opakovaně k srdečnímu selhání, zemřel po operaci v důsledku nové srdeční zástavy. E. Adelsmayrovi bylo toto úmrtí kladeno za vinu. Na základě stížnosti podané lékařem z nemocnice, ve které byl E. Adelsmayr profesně činný, bylo zahájeno šetření. V rámci tohoto šetření byl učiněn závěr, že byla spáchána vražda. V roce 2011 začal ve Spojených arabských emirátech proces, v němž státní zastupitelství navrhlo pro E. Adelsmayra trest smrti. Jmenovanému se nicméně podařilo v roce 2012 opustit Spojené arabské emiráty. V nepřítomnosti byl ve zvláštním řízení vedoucím k zatímnímu rozhodnutí odsouzen k trestu odnětí svobody na doživotí, přičemž v původně zahájeném řízení může být kdykoliv znovu pokračováno a může mu být uložen trest smrti.

Proti E. Adelsmayrovi bylo rovněž zahájeno trestní řízení ve státě, jehož je státním příslušníkem – v Rakousku, pro stejné trestné činy, z nichž je obžalován ve Spojených arabských emirátech. Toto řízení nicméně bylo v roce 2014 rakouským státním zastupitelstvím zastaveno s tím, že „obviněný věrohodně přesvědčil o tom, že se v případě řízení vedeného v Dubaji pravděpodobně jednalo o štvavou kampaň vedenou proti jeho osobě“.

Předběžné otázky

Předkládající soud položil Soudnímu dvoru řadu otázek, Soudní dvůr však odpověděl pouze na otázku týkající se čl. 19 odst. 2 a článku 47 ⁽²⁰⁾ Listiny. Předkládající soud se touto otázkou dotázal, zda tyto dva články mají být vykládány v tom smyslu, že členský stát Evropské unie musí zamítnout žádost třetí země o vydání, která se týká občana Unie, jenž se zdržuje na území tohoto členského státu, pokud trestní řízení a rozsudek vydaný ve třetí zemi v nepřítomnosti, o které se žádost o vydání opírá, nebyly slučitelné s minimálními standardy mezinárodního práva, zásadami veřejného pořádku Unie ani se zásadou spravedlivého procesu.

Odůvodnění a odpověď Soudního dvora

Soudní dvůr připomněl, že ustanovení Listiny a zejména její článek 19 jsou použitelná na rozhodnutí členského státu vydat občana Unie v situaci, kdy tento využil svého práva na volný pohyb v Unii. Soudní dvůr dospěl k názoru, že čl. 19 odst. 2 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že žádost o vydání pocházející z třetí země, která se týká občana Unie, jenž při výkonu své svobody volného pohybu opustí členský stát svého původu, aby pobýval na území jiného členského státu, musí být posledně uvedeným státem zamítnuta, jestliže tomuto občanovi hrozí v případě vydání vážně nebezpečí, že bude vystaven trestu smrti. Z toho důvodu nebylo nutné se zabývat touto otázkou v té části, která se týká článku 47 Listiny.

⁽¹⁹⁾ Usnesení Soudního dvora ze dne 6. září 2017, Schotthöfer & Steiner v. Adelsmayr, C-473/15, ECLI:EU:C:2017:633.

⁽²⁰⁾ Článek 47 Listiny stanoví: „Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.“

Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Každému musí být umožněno poradit se, být obhajován a být zastupován.

Bezplatná právní pomoc je poskytnuta všem, kdo nemají dostatečné prostředky, pokud je to nezbytné k zajištění účinného přístupu ke spravedlnosti.“

Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. dubna 2018, *Pisciotti*, C-191/16 ⁽²¹⁾

V rozsudku ve věci *Pisciotti* Soudní dvůr použil odůvodnění z rozsudku ve věci *Petruhhin* na situaci, kdy mezi Evropskou unií a třetí zemí žádající o vydání existovala platná dohoda o vydávání. Soudní dvůr konstatoval, že členský stát není povinen rozšířit zákaz vydávání svých státních příslušníků do Spojených států na každého občana EU, který cestuje na jeho území. Před vydáním občana EU však musí dožádaný členský stát umožnit členskému státu, jehož je tento občan státním příslušníkem, požádat o jeho předání na základě EZR.

Skutkový stav věci

V roce 2010 vydal americký soud na R. Pisciottiho, italského státního příslušníka, zatýkácí rozkaz. R. Pisciotti byl zadržen v Německu při přestupu na německém letišti během letu z Nigérie do Itálie. Byl vzat do předběžné vazby za účelem svého vydání a v roce 2014 německý soud jeho vydání schválil. Konzulární orgány Italské republiky byly vyrozuměny o situaci R. Pisciottiho před tím, než bylo vyhověno žádosti o vydání, ale italské justiční orgány EZR nevydaly. Před vydáním R. Pisciotti tvrdil, že jeho vydání je v rozporu s unijním právem, neboť čl. 16 odst. 2 německého Základního zákona odporuje obecné zásadě zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti, jelikož omezuje výjimku založenou na státní příslušnosti pouze na německé státní příslušníky.

Předběžné otázky

Předkládající soud se dotázal, zda by článek 18 SFEU měl být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby dožádaný členský stát na základě normy ústavního práva rozlišoval mezi vlastními státními příslušníky a příslušníky jiných členských států a povoloval vydávání pouze posledně uvedených státních příslušníků, zatímco vydávání vlastních státních příslušníků neumožňoval.

Odůvodnění a odpověď Soudního dvora

Soudní dvůr rozhodl, že unijní právo nebrání tomu, aby dožádaný členský stát (Německo) na základě normy ústavního práva rozlišoval mezi vlastními státními příslušníky a příslušníky jiných členských států a povoloval vydávání pouze posledně uvedených státních příslušníků, zatímco vydávání vlastních státních příslušníků neumožňoval, jestliže příslušným orgánům členského státu, jehož je tento občan státním příslušníkem (Itálie), dožádaný členský stát předem umožnil, aby požádaly o jeho předání v rámci evropského zatýkácího rozkazu a posledně uvedený členský stát v tomto ohledu nepřijal žádné opatření.

Soudní dvůr se řídil stejným odůvodněním jako v rozsudku ve věci *Petruhhin* a uvedl, že je třeba je považovat za použitelné i na mezinárodní dohodu mezi EU a třetí zemí (Dohoda o vydávání mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými ⁽²²⁾), která umožňuje členskému státu buď na základě ustanovení dvoustranné smlouvy, nebo norem svého ústavního práva (jako je německý Základní zákon) stanovit výjimku založenou na státní příslušnosti.

Soudní dvůr rovněž upřesnil, že za účelem zachování cíle spočívajícího v zabránění nebezpečí nepotrestání dotyčné osoby ohledně činů, jejichž spáchání je jí kladeno za vinu v žádosti o vydání, musí se EZR, který byl případně vydán jiným členským státem než dožádaným členským státem, týkat přinejmenším stejných činů, a členský stát jeho vydání musí být příslušný podle svých vnitrostátních právních předpisů ke stíhání této osoby za takové činy, i když byly spáchány mimo jeho území.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020, *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU ⁽²³⁾

V rozsudku ve věci *Ruska Federacija* Soudní dvůr uvedl, že postup podle rozsudku ve věci *Petruhhin* se obdobně použije na žádosti o vydání týkající se státních příslušníků států Evropského sdružení volného obchodu (ESVO), s nimiž EU uzavřela dohodu o předávání, konkrétně Dohodu mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem ⁽²⁴⁾.

⁽²¹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. dubna 2018, *Pisciotti*, C-191/16, ECLI:EU:C:2018:222.

⁽²²⁾ Dohoda o vydávání mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými (Úř. věst. L 181, 19.7.2003, s. 27).

⁽²³⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020, *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262.

⁽²⁴⁾ Úř. věst. L 292, 21.10.2006, s. 2.

Skutkový stav věci

V roce 2015 vydala kancelář Mezinárodní organizace kriminální policie (Interpol) v Moskvě vůči ruskému státnímu příslušníkovi I. N. oznámení o vyhlášení mezinárodního pátrání. Na základě tohoto oznámení byl I. N., který mezitím získal islandské občanství, v roce 2019 zadržen v Chorvatsku, kde byl na dovolené. Chorvatské orgány obdržely z Ruska žádost o vydání, kterou schválil chorvatský soud. Chorvatské právo stanoví v souvislosti s žádostmi o vydání výjimku založenou na státní příslušnosti. I. N. podal odvolání k Nejvyššímu soudu Chorvatska, v němž napadl rozhodnutí o povolení vydání.

Předběžná otázka

Podstatou otázky Nejvyššího soudu Chorvatska k Soudnímu dvoru bylo, zda se postup podle rozsudku ve věci Petruhhin uplatní i v situaci, kdy se jedná o osobu, která není občanem EU, ale je státním příslušníkem státu ESVO, jako je Island, který je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (Dohoda o EHP).

Odůvodnění a odpověď Soudního dvora

Soudní dvůr se předběžně zabýval otázkou, zda situace státního příslušníka státu ESVO, který je smluvní stranou Dohody o EHP, spadá do oblasti působnosti práva Unie. Připomněl, že články 18 a 21 SFEU se nevztahují na státní příslušníky třetích zemí. Soudní dvůr však konstatoval, že článek 36 Dohody o EHP, který je nedílnou součástí práva Unie, zaručuje právo volného pohybu služeb, a to způsobem, který je v podstatě totožný s článkem 56 SFEU, včetně práva cestovat do jiného státu, aby tam byly dané osobě poskytnuty služby. Na základě toho bylo třeba situaci I. N., který jel do Chorvatska strávit dovolenou, a tedy čerpat služby související s cestovním ruchem, považovat za situaci spadající do oblasti působnosti práva Unie.

Soudní dvůr navíc rozhodl, že Island s Evropskou unií udržuje zvláštní vztahy, které překračují rámec hospodářské a obchodní spolupráce. Island provádí a uplatňuje schengenské *acquis*, účastní se společného evropského azylového systému a uzavřel s Evropskou unií dohodu o předávání.

Pokud jde o žádost o vydání, jak již bylo uvedeno v rozsudku ve věci Petruhhin, dožádaný členský stát musí v souladu s čl. 19 odst. 2 Listiny nejprve ověřit, že v případě vydání nebude dotyčné osobě hrozit riziko trestu smrti, mučení nebo jiného nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Za účelem tohoto ověření musí dožádaný stát vycházet z objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů. V rámci tohoto ověření Soudní dvůr dodal, že zvláště závažnou okolností je skutečnost, že dotyčné osobě byl před nabytím státní příslušnosti dotčeného státu ESVO tímto státem udělen azyl, a to právě z důvodu trestního řízení, které je podkladem žádosti o vydání.

Dožádaný členský stát je v každém případě povinen před tím, než zváží, zda vyhoví žádosti o vydání, informovat tentýž stát ESVO a případně mu na jeho žádost předat uvedeného státního příslušníka v souladu s ustanoveními dohody o předávání, pokud je uvedený stát ESVO příslušný podle vnitrostátního práva ke stíhání tohoto státního příslušníka za činy spáchané mimo jeho území.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin, C-398/19 ⁽²⁵⁾

V rozsudku ve věci C-398/19 Generalstaatsanwaltschaft Berlin Soudní dvůr dále upřesnil požadavky mechanismu spolupráce uvedené v rozsudku ve věci Petruhhin. Soudní dvůr rozhodl, že občan Unie může být vydán do třetí země pouze po konzultaci s členským státem, jehož je státním příslušníkem. V rámci této konzultace musí být členský stát, jehož je občan státním příslušníkem, informován dožádaným členským státem o všech skutkových a právních okolnostech uvedených v žádosti o vydání a musí mu být poskytnuta přiměřená lhůta k vydání EZR ve vztahu k tomuto občanovi. Pokud členský stát, jehož je občan státním příslušníkem, formálně nerozhodne o vydání EZR, dožádaný členský stát není povinen odmítnout vydání občana Unie, který je státním příslušníkem jiného členského státu, a sám proti němu vést trestní stíhání pro činy spáchané ve třetím státě.

⁽²⁵⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu) C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032.

Skutkový stav věci

Ukrajina požádala Německo o vydání ukrajinského státního příslušníka, který se v roce 2012 do Německa přestěhoval. Dotčená osoba BY nabyla v roce 2014 rumunské státní občanství jakožto potomek rumunských státních příslušníků. BY však v Rumunsku nikdy nežil. V roce 2016 na něj ukrajinský trestní soud vydal zatýkácí rozkaz pro zneužití finančních prostředků v letech 2010 a 2011. BY byl na základě žádosti o vydání zadržen v Německu. S ohledem na použití postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin se německé orgány obrátily na rumunské ministerstvo spravedlnosti a dotázaly se, zda zamýšlí samy trestně stíhat BY. Rumunské orgány informovaly německé orgány, že k vydání evropského zatýkácího rozkazu je zapotřebí dostatek důkazů o spáchání trestných činů v zahraničí. Rumunské orgány navíc požádaly Vrchní státní zastupitelství v Berlíně, aby mu poskytlo dokumenty a kopie důkazů z Ukrajiny. Vzhledem k tomu, že rumunské justiční orgány formálně nerozhodly o případném vydání EZR, předložil německý předkládající soud tři předběžné otázky týkající se výkladu článků 18 a 21 SFEU a použití mechanismu Petruhhin.

Předběžné otázky

Předkládající soud se dotázal, zda:

- se uplatní práva vyplývající z občanství Unie (články 18 a 21 SFEU) v situaci, kdy dotčená osoba přemístila středisko svých životních zájmů do dožádaného členského státu v době, kdy ještě nebyla občanem Unie,
- jsou členský stát, jehož je občan státním příslušníkem, nebo dožádaný členský stát povinny požádat dožadující třetí stát o předání trestního spisu, aby mohl posoudit možnost, že by sám vedl trestní stíhání,
- je dožádaný členský stát povinen na základě rozsudku ve věci Petruhhin odmítnout vydání a sám provést trestní stíhání, pokud mu to jeho vnitrostátní právo na základě určitých podmínek umožňuje.

Odůvodnění a odpověď SDEU

V souvislosti s první otázkou týkající se použitelnosti článků 18 a 21 SFEU Soudní dvůr rozhodl, že skutečnost, že osoba nabyla státní příslušnost členského státu EU, a tedy občanství Unie, v okamžiku, kdy již pobývala v jiném členském státě, nemůže vyvrátit závěr, že z důvodu nabytého občanství Unie má právo dovolávat se čl. 21 odst. 1 SFEU a spadá do působnosti Smluv ve smyslu článku 18 SFEU, který upravuje zásadu zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti. Soudní dvůr dále upřesnil, že stejná úvaha se uplatní i v případě, že vyžádaný občan Unie má rovněž státní příslušnost dožadujícího třetího státu: dvojí státní příslušnost nemůže zbavit dotýcnou osobu svobod, které pro ni jakožto státního příslušníka členského státu vyplývají z unijního práva.

V souvislosti s druhou otázkou Soudní dvůr zopakoval výklad zastávaný ve své předchozí judikatuře a zdůraznil, že dožádaný členský stát má povinnost informovat členský stát, jehož je dotčená osoba státním příslušníkem, aby justiční orgán tohoto členského státu mohl požádat o předání dotčené osoby prostřednictvím EZR. Pokud jde o podrobnosti požadované výměny informací, Soudní dvůr rozhodl, že:

- dožádaný členský stát musí informovat příslušné orgány členského státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, nejen o existenci žádosti o vydání, ale i o všech skutkových a právních okolnostech sdělených dožadujícím třetím státem v rámci této žádosti o vydání,
- příslušné orgány členského státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, jsou povinny respektovat důvěrnost takových informací, pokud ji uvedený třetí stát požadoval,
- dožádaný členský stát musí příslušné orgány členského státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, informovat o každé změně situace, v níž se vyžádaná osoba nachází, která je relevantní pro případné vydání evropského zatýkácího rozkazu na tuto osobu,
- dožádaný členský stát ani členský stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, nemají povinnost žádat třetí stát o předání trestního spisu,
- dožádanému členskému státu přísluší stanovit přiměřenou lhůtu, po jejímž uplynutí se v případě, že členský stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, EZR nevydá, případně přistoupí k vydání této osoby,

- dožádaný členský stát může přistoupit k vydání této osoby, aniž by byl po uplynutí takové přiměřené lhůty povinen vyčkat, než členský stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, přijme formální rozhodnutí, kterým upustí od vydání evropského zatýkacího rozkazu na tuto osobu.

V odpovědi na třetí otázku Soudní dvůr konečně upřesnil, že podle unijního práva nemá dožádaný členský stát povinnost odmítnout vydání a sám občan EU stíhat za trestné činy spáchané ve třetím státě, pokud mu to vnitrostátní právo dožádaného členského státu umožňuje. To by šlo nad rámec toho, co může unijní právo požadovat stran výkonu posuzovací pravomoci, kterou ve vztahu k rozhodnutí, zda vést trestní stíhání, tento členský stát disponuje.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 12. května 2021 ve věci WS, C-505/19 ⁽²⁶⁾

Zásada *ne bis in idem* může v rámci schengenského prostoru a Evropské unie bránit zadržení osoby, vůči níž bylo vydáno oznámení Interpolu. Je tomu tak v případech, kdy jsou příslušné orgány informovány o pravomocném soudním rozhodnutí vydaném ve státě, který je smluvní stranou Schengenské dohody, nebo v členském státě, které stanoví, že se tato zásada použije.

Skutkový stav věci

V roce 2012 zveřejnil Interpol na žádost Spojených států amerických a na základě zatýkacího rozkazu vydaného příslušnými orgány Spojených států amerických červené oznámení vydané na WS, německého státního příslušníka, za účelem jeho případného vydání. Pokud je osoba, na kterou se vztahuje červené oznámení, vypátrána ve státě, který je členem Interpolu, může tento stát v zásadě předběžně zadržet tuto osobu nebo monitorovat či omezit její pohyb.

Před zveřejněním uvedeného červeného oznámení však probíhalo v Německu vyšetřování WS pro činy, které alespoň částečně souvisely s činy, jako byly ty uvedené v červeném oznámení. Toto vyšetřování bylo v roce 2010 poté, co WS zaplatil peněžitou částku, která byla součástí zvláštního postupu narovnání podle německého trestního práva, pravomocně zastaveno. Spolkový kriminální úřad Německa následně Interpolu sdělil, že podle jeho názoru se v tomto případě v důsledku tohoto předchozího řízení uplatní zásada *ne bis in idem*. Tato zásada, která je zakotvena jak v článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody (ÚPSD) ⁽²⁷⁾, tak v článku 50 Listiny, mimo jiné zakazuje, aby osoba, která byla pravomocně odsouzena, byla pro tentýž čin stíhána znovu.

V roce 2017 podal WS ke správnímu soudu ve Wiesbadenu žalobu proti Německu, ve které navrhoval, aby bylo Německu nařízeno přijmout veškerá opatření nezbytná ke zrušení uvedeného červeného oznámení. V tomto ohledu se WS opíral nejen o porušení zásady *ne bis in idem*, ale také o porušení svého práva na volný pohyb zaručené článkem 21 SFEU, neboť nemohl cestovat do žádného státu, který je smluvní stranou Schengenské dohody, ani do žádného členského státu, aniž by mu hrozilo zatčení.

Předběžná otázka

Předkládající soud položil Soudnímu dvoru řadu otázek. Hlavní otázkou, která je relevantní v rámci vydání na základě červeného oznámení, je však to, zda článek 54 ⁽²⁸⁾ ÚPSD a čl. 21 odst. 1 SFEU ve spojení s článkem 50 ⁽²⁹⁾ Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby orgány státu, který je smluvní stranou Schengenské dohody, nebo orgány členského státu předběžně zadržely na žádost třetího státu osobu, na kterou se vztahuje červené oznámení zveřejněné Interpolem, pokud bylo proti této osobě již vedeno trestní řízení v členském státě, které bylo zastaveno státním zastupitelstvím poté, co dotyčná osoba splnila určité podmínky, a pokud orgány členského státu informovaly Interpol, že mají za to, že se toto řízení týkálo týchž činů, jako byly ty uvedené ve zmíněném červeném oznámení.

⁽²⁶⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 12. května 2021, WS, C-505/19, ECLI:EU:C:2021:376.

⁽²⁷⁾ Úmluva k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. L 239, 22.9.2000, s. 19).

⁽²⁸⁾ Článek 54 ÚPSD stanoví: „Osoba, která byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou, nesmí být pro tentýž čin stíhána druhou smluvní stranou za předpokladu, že v případě odsouzení již byla vykonána nebo je právě vykonávána sankce, nebo podle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesen, již nemůže být vykonána.“

⁽²⁹⁾ Článek 50 Listiny stanoví: „Nikdo nesmí být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za čin, za který již byl v Unii osvobozen nebo odsouzen konečným trestním rozsudkem podle zákona.“

Odůvodnění a odpověď SDEU

Soudní dvůr konstatoval, že zásada *ne bis in idem* se uplatňuje v situaci, kdy bylo přijato rozhodnutí, kterým se pravomocně zastavuje trestní řízení, pokud dotyčná osoba splní určité podmínky, například zaplatí peněžní částku stanovenou státním zástupcem.

Článek 54 ÚPSD, článek 50 Listiny a čl. 21 odst. 1 SFEU nicméně nebrání předběžnému zadržení osoby, na kterou se vztahuje červené oznámení Interpolu, pokud nebylo zjištěno, že soudní řízení proti této osobě týkající se těchto činů, na jejichž základě bylo zveřejněno červené oznámení, bylo pravomocně ukončeno státem, který je smluvní stranou Schengenské dohody, a že se tudíž uplatní zásada *ne bis in idem*.

Pokud je uplatnění zásady *ne bis in idem* nejisté, předběžné zadržení může představovat fázi podstatnou k provedení nezbytných ověření v tomto směru a zároveň vyhnout se nebezpečí, že dotyčná osoba uprchne. Takové opatření je proto odůvodněno legitimním cílem zabránit nepotrestání dotyčné osoby, „pokud je nezbytné pro účely těchto ověření“⁽³⁰⁾. Naproti tomu, jakmile bylo pravomocným rozhodnutím určeno, že se uplatní zásada *ne bis in idem*, brání předběžnému zadržení uvedené osoby nebo dalšímu trvání tohoto zadržení jak vzájemná důvěra mezi státy, které jsou smluvními stranami ÚPSD, tak právo na volný pohyb. Členským státům a smluvním státům ÚPSD přísluší zajistit dostupnost opravných prostředků umožňujících dotyčné osobě dosáhnout vydání pravomocného soudního rozhodnutí, kterým se uplatnění zásady *ne bis in idem* určuje.

1.2 Žádosti o vydání za účelem výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody

Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. listopadu 2018, Raugevicius, C-247/17 ⁽³¹⁾

Ve věci Raugevicius se Soudní dvůr zabýval žádostí o vydání za účelem výkonu trestu odnětí svobody. Soudní dvůr se do jisté míry řídil odůvodněním z judikatury ve věci Petruhhin, avšak s odlišným výsledkem. To bylo nutné vzhledem k tomu, že případy týkající se vydání za účelem výkonu trestu mohou vyvolat otázky týkající se zásady *ne bis in idem*, pokud by se uplatnil postup podle rozsudku ve věci Petruhhin⁽³²⁾. Soudní dvůr však vzal v úvahu, že ve vnitrostátním a/nebo mezinárodním právu existují mechanismy, které umožňují, aby si vyžádané osoby odpykaly trest zejména v členském státě, jehož jsou státními příslušníky. Právní rámec pro tuto možnost poskytuje například Úmluva Rady Evropy o předávání odsouzených osob z roku 1983⁽³³⁾.

Skutkový stav věci

D. Raugevicius je litevský a ruský státní příslušník, který se přestěhoval do Finska a žije tam již několik let. Je rovněž otcem dvou dětí, které mají ve Finsku bydliště a jsou finskými státními příslušníky. V roce 2011, po odsouzení v Rusku, vydaly ruské úřady mezinárodní zatýkácí rozkaz za účelem výkonu uloženého trestu odnětí svobody. Za účelem rozhodnutí o žádosti o vydání požádalo finské ministerstvo spravedlnosti Nejvyšší soud Finska o vydání stanoviska. Nejvyšší soud si nebyl jistý, zda se použije rozsudek ve věci Petruhhin, a proto se rozhodl předložit Soudnímu dvoru předběžnou otázku.

Podle příslušného finského práva (finské ústavy) může být trest odnětí svobody vykonán ve Finsku, pokud je odsouzenou osobou finský státní příslušník nebo cizí státní příslušník s trvalým pobytem ve Finsku a pokud s tím odsouzená osoba souhlasila.

Předběžné otázky

Podstatou první otázky finského Nejvyššího soudu bylo, zda je třeba vnitrostátní pravidla o vydávání posuzovat vzhledem ke svobodě pohybu příslušníků jiného členského státu vždy stejně, bez ohledu na to, zda se žádost o vydání podaná třetím státem týká výkonu trestu odnětí svobody nebo, jak tomu bylo v rozsudku ve věci Petruhhin, trestního stíhání. Druhou otázkou se dotázal, jak má být postupováno v případě žádosti o vydání za takové situace, v níž byl jiný členský stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, informován o žádosti o vydání, avšak kvůli právním překážkám nepřijal vůči svému státnímu příslušníkovi žádná opatření.

⁽³⁰⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 12. května 2021, WS, C-505/19, ECLI:EU:C:2021:376, bod 84.

⁽³¹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. listopadu 2018, Raugevicius, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898.

⁽³²⁾ Vzhledem k tomu, že byla vyžádaná osoba již odsouzena ve třetím státě.

⁽³³⁾ Úmluva o předávání odsouzených osob (ETS č. 112).

Odůvodnění a odpověď Soudního dvora

Soudní dvůr analogicky použil odůvodnění rozsudku ve věci Petruhhin a uvedl, že státní příslušník členského státu, který se přestěhoval do jiného členského státu, využil svého práva na volný pohyb v rámci Unie, a proto spadá do působnosti článku 18 SFEU. Dvojí státní příslušnost některého členského státu a třetího státu totiž nemůže zbavit dotyčnou osobu svobod, které pro něj jakožto státního příslušníka členského státu vyplývají z unijního práva.

Vnitrostátní pravidlo, které zákaz vydávání vztahuje jen na vlastní státní příslušníky, zavádí rozdílné zacházení mezi těmito státními příslušníky a státními příslušníky ostatních členských států, což vede k omezení svobody pohybu ve smyslu článku 21 SFEU: takové omezení musí být nezbytné a přiměřené ve vztahu k legitimnímu cíli zabránit nebezpečí nepotrestání státních příslušníků jiných členských států, než je dožádaný členský stát, a k dosažení tohoto cíle by neměla být použita méně omezující opatření s ohledem na všechny skutkové a právní okolnosti případu.

Soudní dvůr však uznal, že v případech žádostí o vydání za účelem výkonu trestu nelze rozpor se zásadou zákazu diskriminace řešit tím, že se členskému státu, jehož je osoba státním příslušníkem, poskytne možnost vykonávat svou pravomoc v rámci nového stíhání dotyčné osoby, neboť takové nové stíhání osoby, která již byla stíhána a odsouzena, může být v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Soudní dvůr odkázal na to, že pro zabránění tomu, aby takové osoby zůstaly nepotrestány, existují ve vnitrostátním nebo mezinárodním právu mechanismy umožňující těmto osobám odpykat si trest zejména ve státě původu, a tím zvýšit jejich šance na resocializaci po odpykání trestu.

V této souvislosti Soudní dvůr uvedl, že článek 3 finského zákona o mezinárodní spolupráci poskytuje cizincům s trvalým pobytem ve Finsku možnost vykonat trest odnětí svobody uložený třetím státem ve Finsku, pokud s tím dotyčná osoba i třetí stát souhlasí. Soudní dvůr rovněž uvedl, že D. Raugevicius mohl trest, k němuž byl odsouzen v Rusku, odpykat na finském území, pokud s tím souhlasí Rusko i sám D. Raugevicius.

Soudní dvůr rozhodl, že státní příslušníci dožádaného členského státu na straně jedné a státní příslušníci jiných členských států, kteří mají v dožádaném členském státě trvalý pobyt, čímž dokládají jednoznačný stupeň začlenění do společnosti tohoto státu, na straně druhé se nacházejí ve srovnatelné situaci. Je na orgánech dožádaného státu, aby určily, zda existuje spojení mezi státními příslušníky jiných členských států a dožádaného členského státu. V kladné odpovědi články 18 a 21 SFEU stanoví, že státní příslušníci jiných členských států mohou za stejných podmínek jako státní příslušníci dožádaného členského státu vykonávat trest na území dožádaného členského státu.

Soudní dvůr tedy dospěl k závěru, že články 18 a 21 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že v případě žádosti třetího státu o vydání občana EU, který využil svého práva volného pohybu, nikoli pro účely stíhání, nýbrž pro účely výkonu trestu odnětí svobody, má dožádaný členský stát, jehož vnitrostátní právo zakazuje vydávat vlastní státní příslušníky pro účely výkonu trestu a stanoví možnost odpykat na jeho území trest uložený v zahraničí, povinnost zacházet s tímto občanem Unie, má-li na jeho území trvalý pobyt, stejným způsobem, jakým v oblasti vydávání zachází s vlastními státními příslušníky.

C-237/21 Generalstaatsanwaltschaft München (věc se v současné době projednává)*Skutkový stav věci*

Věc je založena na žádosti o vydání S. M. z Bosny a Hercegoviny do Německa za účelem výkonu trestu odnětí svobody. Osoba, o jejíž předání se žádá, je občanem Srbska, Bosny a Hercegoviny a Chorvatska a žije v Německu se svou manželkou od poloviny roku 2017 a od května 2020 v Německu pracuje. *Generalstaatsanwaltschaft München* (Státní zastupitelství v Mnichově) s odkazem na rozsudek ve věci Raugevicius navrhlo, aby bylo konstatováno, že vydání osoby, o jejíž předání se žádá, je nepřípustné.

Předběžná otázka

Předkládající německý soud se ve spojení s žádostí státního zastupitelství rozhodl položit Soudnímu dvoru otázku, zda zásady formulované Soudním dvorem Evropské unie v rozsudku ve věci Raugevicius týkající se uplatnění článků 18 a 21 SFEU vyžadují, aby žádost třetí země o vydání občana Unie za účelem výkonu trestu zakládající se na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 ⁽³⁴⁾ byla zamítnuta rovněž v případě, že dožádaný členský stát je podle této úmluvy na základě mezinárodního práva povinen občana EU vydat, protože pojem „občan“ podle čl. 6 odst. 1 písm. b) Úmluvy vymezil v tom smyslu, že zahrnuje pouze jeho vlastní státní příslušníky a nikoliv jiné občany EU ⁽³⁵⁾.

2. POKYNY PRO PŘÍPADY, KDY STÁTY UPLATŇUJÍ VÝJIMKU ZALOŽENOU NA STÁTNÍ PŘÍSLUŠNOSTI

2.1 Žádosti o vydání za účelem trestního stíhání

2.1.1 Působnost postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin

a. Věcná působnost: kdy se použije postup podle rozsudku ve věci Petruhhin?

Postup (oznámení) podle rozsudku ve věci Petruhhin musí být spuštěn v případech, kdy:

— je vydána žádost o vydání za účelem trestního stíhání

a

— dožádaný stát uplatňuje výjimku založenou na státní příslušnosti pouze na vlastní státní příslušníky, což vede k případné diskriminaci mezi vlastními státními příslušníky a státními příslušníky jiných států, kteří využili svého práva na volný pohyb (srov. Příloha 2 – přehled vnitrostátních systémů).

Postup podle rozsudku ve věci Petruhhin se použije na všechny žádosti o vydání na základě:

— Dohody o vydávání mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými ⁽³⁶⁾,

— Dohody o obchodu a spolupráci mezi Evropskou unií a Evropským společenstvím pro atomovou energii na jedné straně a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska na straně druhé (Dohoda o obchodu a spolupráci) ⁽³⁷⁾, která postup podle rozsudku ve věci Petruhhin obsahuje ⁽³⁸⁾,

— mnohostranných dohod uzavřených státy,

— dvoustranných dohod uzavřených státy nebo

— vnitrostátních právních předpisů.

⁽³⁴⁾ Evropská úmluva o vydávání (ETS č. 24).

⁽³⁵⁾ Srov. Finsko učinilo podle článku 6 Evropské úmluvy o vydávání následující prohlášení: „Ve smyslu této [ú]mluvy se ‚občan‘ rozumí příslušníci Finska, Dánska, Islandu, Norska a Švédska, jakož i cizinci s bydlištěm v těchto státech.“

⁽³⁶⁾ Úř. věst. L 181, 19.7.2003, s. 27.

⁽³⁷⁾ Úř. věst. L 149, 30.4.2021, s. 10.

⁽³⁸⁾ V čl. 614 odst. 1 a odst. 3 Dohoda o obchodu a spolupráci stanoví: „1. Pokud byl na tutéž osobu vydán evropský zatýkácí rozkaz nebo zatýkácí rozkaz dvěma nebo více státy, rozhodne vykonávající justiční orgán o tom, který zatýkácí rozkaz bude vykonán, přičemž náležitě zohlední všechny okolnosti, zejména relativní závažnost trestných činů a místo jejich spáchání, datum vydání jednotlivých zatýkáčích rozkazů či evropských zatýkáčích rozkazů a skutečnost, zda byly vydány za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody či ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, a dále právní závazky členských států vyplývající z práva Unie, zejména pokud jde o zásady svobody pohybu a zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti. 3. Existuje-li současně zatýkácí rozkaz a žádost o vydání podaná třetí zemí, rozhodne příslušný orgán vykonávajícího státu o tom, zda má přednost zatýkácí rozkaz, nebo žádost o vydání, přičemž náležitě zohlední všechny okolnosti, zejména okolnosti uvedené v odstavci 1 a v použitelné úmluvě.“

b. *Osobní působnost: na koho se postup podle rozsudku ve věci Petruhhin vztahuje?*

Postup podle rozsudku ve věci Petruhhin se vztahuje na státní příslušníky 27 členských států EU, kteří se nacházejí na území jiného členského státu a využili svého práva na volný pohyb. Vztahuje se rovněž na státní příslušníky, kteří jsou zároveň státními příslušníky třetího státu žádajícího o vydání. Soudní dvůr upřesnil, že dvojí státní příslušnost nemůže zbavit dotyčnou osobu svobod, které pro něj jakožto státního příslušníka členského státu vyplývají z unijního práva ⁽³⁹⁾. Rovněž není podstatné, kdy osoba státní příslušnost členského státu získala ⁽⁴⁰⁾.

Soudní dvůr upřesnil, že postup podle rozsudku ve věci Petruhhin se vztahuje také na státní příslušníky členského státu ESVO, který je smluvní stranou Dohody o EHP a s nímž Evropská unie uzavřela dohodu o předávání (Island a Norsko) ⁽⁴¹⁾. Články 18 a 21 SFEU se nevztahují na státní příslušníky třetích států. Soudní dvůr však konstatoval, že článek 4 Dohody o EHP ⁽⁴²⁾ ve spojení s článkem 36 Dohody o EHP ⁽⁴³⁾, která je nedílnou součástí unijního práva, zaručuje právo volného pohybu služeb, a to způsobem, který je v podstatě totožný s článkem 56 SFEU, včetně práva cestovat do jiného státu za účelem přijetí služeb v tomto státě ⁽⁴⁴⁾.

Soudní dvůr dále potvrdil, že právo na volný pohyb podle čl. 21 odst. 1 SFEU / článku 36 Dohody o EHP se vztahuje i na osobu, která se nachází v tranzitním pásmu na letišti ⁽⁴⁵⁾ nebo přijímá služby jako turista ⁽⁴⁶⁾ v jiném státě.

c. *Územní působnost: které orgány jsou postupem podle rozsudku ve věci Petruhhin vázány?*

Postupem podle rozsudku ve věci Petruhhin jsou vázány vnitrostátní orgány 27 členských států EU, Islandu a Norska při uplatňování výjimky založené na státní příslušnosti.

2.1.2. **Kroky, které musí příslušné orgány učinit v případě uplatnění výjimky založené na státní příslušnosti**

a. *Povinnosti dožádaného státu*

Články 18 a 21 SFEU / článek 4 Dohody o EHP ve spojení s článkem 36 Dohody o EHP nepožadují stanovení absolutní rovnocennosti mezi vlastními státními příslušníky a státními příslušníky jiných států, pokud jde o ochranu před vydáním do třetích států. Požadují však, aby státy, které stanoví rozdílné zacházení při vydávání vlastních státních příslušníků a státních příslušníků jiných států, před povolením vydání ověřily, zda legitimního cíle zabránit nepotrestání sledovaného vydáním lze dosáhnout opatřeními, které méně poškozuje výkon práva na volný pohyb a které by bylo stejně účinné ⁽⁴⁷⁾.

V případě žádosti o vydání za účelem trestního stíhání je dožádaný stát povinen konzultovat stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, aby měl tento stát možnost vydat EZR / zatýkácí rozkaz EU-Island/Norsko, který by byl považován za stejně účinné, ale méně škodlivé opatření.

⁽³⁹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. listopadu 2018, Raugėvicius, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898, bod 29, a rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (vydání na Ukrajinu), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032, bod 32.

⁽⁴⁰⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (vydání na Ukrajinu), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032, bod 31.

⁽⁴¹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020, Ruská Federace, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262.

⁽⁴²⁾ Článek 4 Dohody o EHP stanoví: „V rámci použití této dohody, a aniž jsou dotčena její zvláštní ustanovení, je zakázána jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti“.

⁽⁴³⁾ Čl. 36 odst. 1 Dohody o EHP stanoví: „V rámci této dohody jsou zakázána omezení volného pohybu služeb na území smluvních stran pro státní příslušníky členských států ES a států ESVO, kteří jsou usazeni v jiném členském státě ES nebo státě ESVO, než se nachází příjemce služeb.“

⁽⁴⁴⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020, Ruská Federace, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262, body 52–55.

⁽⁴⁵⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti, C-191/16, ECLI:EU:C:2018:222, bod 34.

⁽⁴⁶⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020, Ruská Federace, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262, bod 54.

⁽⁴⁷⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630, bod 41.

Dožádaný stát však nemá povinnost odmítnout vydání občana Unie / občana Islandu či Norska, který je státním příslušníkem jiného státu, a stíhat občana EU / občana Islandu či Norska za trestné činy spáchané ve třetím státě, pokud mu to jeho vnitrostátní právo umožňuje ⁽⁴⁸⁾. To by šlo nad rámec toho, co může unijní právo požadovat stran výkonu posuzovací pravomoci, kterou ve vztahu k rozhodnutí, zda vést trestní stíhání, tento stát disponuje.

b. *Zahájení postupu konzultace*

Dožádaný stát je povinen vyrozumět stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, o podané žádosti o vydání.

Pokud jde o načasování takového oznámení, navrhuje se, aby dožádaný stát vyrozuměl stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, o příchozí nebo probíhající žádosti o vydání při nejbližší příležitosti. K tomu může dojít již při předběžném zadržení osoby, pokud jsou k dispozici dostatečné informace na základě červeného oznámení Interpolu a/nebo později, když dožádaný stát žádost o vydání obdrží.

c. *Druh informací, které mají být poskytnuty státu (státům), jehož (jejichž) je vyžádaná osoba státním příslušníkem*

Orgány dožádaného státu by měly kontaktní místo ⁽⁴⁹⁾ státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, informovat alespoň o:

— existenci žádosti o vydání týkající se této osoby a

— všech skutkových a právních otázkách, které dožadující třetí stát sdělil v souvislosti s touto žádostí o vydání ⁽⁵⁰⁾ (srov. Příloha 3 – vzor).

Orgány dožádaného členského státu kromě toho musí orgány státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, informovat o každé změně situace, v níž se vyžádaná osoba nachází, která je podstatná pro případné vydání evropského zatýkacího rozkazu / zatýkacího rozkazu EU-Island/Norsko na tuto osobu ⁽⁵¹⁾ (srov. Příloha 4 – vzor).

d. *Vztahy s dožadujícím třetím státem a důvěrnost*

Dožádaný stát ani stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, nejsou podle unijního práva povinny žádat třetí stát, který žádá o vydání, o předání trestního spisu ⁽⁵²⁾. Pokud by dožádaný stát nebo stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, byl povinen požádat dožadující třetí stát o zaslání trestního spisu, mohlo by se vydávací řízení značně zkomplikovat a jeho délka by se mohla výrazně prodloužit, což by v konečném důsledku mohlo ohrozit cíl zajistit, aby trestné činy nezůstaly nepotrestány ⁽⁵³⁾. Dlouhé řízení může mít kromě toho nežádoucí vliv také na vyžádanou osobu, zejména pokud je tato osoba držena ve vazbě.

Orgány státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, jsou povinny respektovat důvěrnost takových informací, pokud ji dožadující třetí stát požadoval. Kromě toho by měl být dožadující třetí stát o této otázce řádně informován ⁽⁵⁴⁾.

Stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, však může použít jakýkoli mechanismus spolupráce a/nebo vzájemné pomoci k získání důkazů od dožádaného státu (např. vydání evropského vyšetřovacího příkazu ⁽⁵⁵⁾).

⁽⁴⁸⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (vydání na Ukrajinu), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032, body 49–50.

⁽⁴⁹⁾ Seznam národních kontaktních míst určených 27 státy je zveřejněn na internetových stránkách EJS, srov. bod 4.1.

⁽⁵⁰⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (vydání na Ukrajinu), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032, bod 48.

⁽⁵¹⁾ Tamtéž.

⁽⁵²⁾ Tamtéž, bod 49.

⁽⁵³⁾ Tamtéž, bod 51.

⁽⁵⁴⁾ Tamtéž, bod 48.

⁽⁵⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. L 130, 1.5.2014, s. 1).

e. *Povinnosti pro stát, jehož je vyžádána osoba státním příslušníkem*

Po oznámení by příslušné orgány státu, jehož je vyžádána osoba státním příslušníkem, měly posoudit, zda je vhodné vydat EZR / zatýkácí rozkaz EU-Island/Norsko týkající se těchto trestných činů, z nichž je dotyčná osoba obviněna v žádosti o vydání, pokud mají podle svého vnitrostátního práva pravomoc stíhat tuto osobu za trestné činy spáchané mimo území státu.

2.1.3. **Lhůta pro odpověď na oznámení**

Dožádaný stát by měl státu (státům), jehož (jejichž) je vyžádána osoba státním příslušníkem, stanovit přiměřenou lhůtu k podání odpovědi. Dožádaný stát má při stanovení přiměřené lhůty prostor pro uvážení, zejména s ohledem na to, zda je vyžádána osoba na základě vydávacího řízení ve vazbě, a na složitost případu ⁽⁵⁶⁾.

Uložená lhůta by měla být uvedena v osvědčení (srov. Příloha 3 – vzor).

V případě potřeby může kontaktní místo nebo vydávající justiční orgán ⁽⁵⁷⁾ státu (států), jehož (jejichž) je vyžádána osoba státním příslušníkem, požádat o prodloužení lhůty (srov. Příloha 5 – vzor). O prodloužení by mělo rozhodnout kontaktní místo nebo orgán, který se zabývá žádostí o vydání v dožádaném státě (srov. Příloha 6 – vzor).

2.1.4. **Odmítnutí žádosti o vydání**

Pouze v případech, kdy justiční orgán státu, jehož je vyžádána osoba státním příslušníkem, vydá evropský zatýkácí rozkaz / zatýkácí rozkaz EU-Island/Norsko týkající se téhož trestného činu ⁽⁵⁸⁾ (týchž trestných činů) nebo skutků a informuje o tom dožádaný stát, by měl dožádaný stát odmítnout vydání a předat osobu státu, jehož je tato osoba státním příslušníkem (srov. Příloha 7 – vzor).

2.1.5. **Obnova vydávacího řízení**

Pokud orgány státu (států), jehož (jejichž) je vyžádána osoba státním příslušníkem, neodpoví ve stanovené lhůtě nebo pokud je odpověď ve stanovené lhůtě zamítavá, mohou orgány dožádaného státu v relevantních případech k vydání přistoupit, aniž by byly povinny vyčkat, než stát, jehož je vyžádána osoba státním příslušníkem, odpoví nebo přijme formální rozhodnutí, kterým se vzdává práva na vydání EZR / zatýkácího rozkazu EU-Island/Norsko na tuto osobu ⁽⁵⁹⁾ (srov. Příloha 7 – vzor).

2.2. **Žádosti o vydání za účelem výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody**

2.2.1. **Oblast působnosti**

a. *Věcná působnost*

Rozsudek ve věci Raugėvicius se použije v případech, kdy:

— se jedná o žádost o vydání za účelem výkonu trestu odnětí svobody či ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody

a

— dožádaný stát uplatňuje výjimku založenou na státní příslušnosti pouze na vlastní státní příslušníky, což vede k případné diskriminaci mezi vlastními státními příslušníky a státními příslušníky jiných států, kteří využili svého práva na volný pohyb (srov. Příloha 2 – přehled vnitrostátních systémů).

⁽⁵⁶⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (vydání na Ukrajinu), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032, bod 55.

⁽⁵⁷⁾ Jak je uvedeno v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR nebo podle čl. 9 odst. 1 Dohody mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem.

⁽⁵⁸⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. dubna 2018, Pisciotti, C-191/16, ECLI:EU:C:2018:222, bod 54.

⁽⁵⁹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (vydání na Ukrajinu), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032, body 53 a 54.

- b. *Osobní působnost žádosti o vydání za účelem výkonu trestu: na koho se rozsudek ve věci Raugevicius vztahuje?*

Povinnost rovného zacházení v tomto ohledu platí pouze v rozsahu, v jakém se vlastní státní příslušníci a státní příslušníci jiných států nacházejí ve srovnatelné situaci s ohledem na cíl zabránit nebezpečí beztrestnosti. Vzhledem k tomu, že výkon trestu odnětí svobody ve státě původu dotyčné osoby podporuje její resocializaci po výkonu trestu, existuje srovnatelná situace pouze u státních příslušníků jiných států, kteří mají v dožádaném státě trvalý pobyt, a jsou tedy do určité míry začlenění do společnosti tohoto státu.

Soudní dvůr proto rozhodl, že osobní působnost je omezena na státní příslušníky jiných států, kteří mají v dožádaném státě trvalý pobyt, čímž dokládají jednoznačný stupeň začlenění do společnosti tohoto státu ⁽⁶⁰⁾, jelikož jsou ve srovnatelné situaci jako státní příslušníci dožádaného státu. Na druhou stranu státní příslušník jiného státu, který je zatčen na letišti dožádaného státu, když jím pouze projíždí, by kritérium srovnatelné situace nesplňoval.

Pokud nelze mít za to, že vyžádaná osoba má v dožádaném státě trvalý pobyt, je třeba otázku jejího vydání řešit na základě platného vnitrostátního nebo mezinárodního práva ⁽⁶¹⁾.

2.2.2. **Kroky, které musí příslušné orgány učinit v případě uplatnění výjimky založené na státní příslušnosti**

V případě žádosti o vydání za účelem výkonu trestu je opatřením, které méně poškozuje výkon práva na volný pohyb, to, že dožádaný stát převezme odpovědnost za výkon trestu na svém území namísto vydání státního příslušníka jiného státu do třetího státu, pokud je taková možnost poskytnuta i jeho vlastním státním příslušníkům. Očekává se, že Soudní dvůr v projednávané věci C-237/21 ⁽⁶²⁾ dále upřesní podrobné kroky, které bude třeba uplatnit (zejména rozsah povinností států a to, zda je vyžadován souhlas třetího státu).

2.2.3. **Výměna informací mezi dožádaným státem a státem, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem**

Články 18 a 21 SFEU nevyžadují, aby dožádaný stát informoval stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, o probíhající žádosti o vydání za účelem výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody. Dožádanému státu se však nebrání kontaktovat stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, za účelem získání jakýchkoli relevantních informací, které by mohl považovat za užitečné.

3. POKYNY PLATNÉ PRO VŠECHNY STÁTY BEZ OHLEDU NA VÝJIMKU ZALOŽENOU NA STÁTNÍ PŘÍSLUŠNOSTI

3.1. **Posouzení základních práv před vydáním**

3.1.1. *Uplatňování Listiny*

Soudní dvůr rozhodl, že rozhodnutí o vydání občana EU/Islandu/Norska v situaci, jež spadá do oblasti působnosti článku 18 SFEU a článku 21 SFEU nebo článku 4 Dohody o EHP ve spojení s článkem 36 Dohody o EHP, spadá pro účely čl. 51 odst. 1 Listiny do oblasti působnosti práva Unie ⁽⁶³⁾. Proto se na takové rozhodnutí vztahují ustanovení Listiny, zejména její článek 19.

⁽⁶⁰⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. listopadu 2018, Raugevicius, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898, bod 46.

⁽⁶¹⁾ Tamtéž, bod 48.

⁽⁶²⁾ Rozsudek soudu ve věci C-237/21, Generalstaatsanwaltschaft München.

⁽⁶³⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630, body 52 a 53 a rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020, Ruska Federace, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262, bod 63. V čl. 51 odst. 1 Listina stanoví: „1. Ustanovení této listiny jsou při dodržení zásady subsidiarity určena orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, a dále členským státům, výhradně pokud uplatňují právo Unie. Respektují proto práva, dodržují zásady a podporují jejich uplatňování v souladu se svými pravomocemi, při zachování mezí pravomocí, které jsou Unii svěřeny ve Smlouvách.“

K uplatnění Listiny kromě toho postačuje existence mezinárodní dohody Unie o vydání. Listina se proto uplatní také na žádosti o vydání vydané Spojenými státy americkými nebo Spojeným královstvím podle Dohody o vydávání mezi Evropskou unií a Spojenými státy americkými ⁽⁶⁴⁾ a Dohody o obchodu a spolupráci mezi Evropskou unií a Evropským společenstvím pro atomovou energii na jedné straně a Spojeným královstvím na straně druhé ⁽⁶⁵⁾, a to i v případě, že nedochází k výkonu práva na volný pohyb v rámci EHP. V takových případech se navíc Listina vztahuje i na státní příslušníky třetích států a osoby bez státní příslušnosti.

V případech, kdy se uplatňuje Listina, musí dožádaný členský stát ověřit, že vydání nebude mít nepříznivý dopad na práva uvedená v článku 19 Listiny ⁽⁶⁶⁾.

Podle čl. 19 odst. 2 Listiny nesmí být nikdo vystěhován, vyhoštěn ani vydán do státu, v němž mu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

Soudní dvůr dále uvedl, že pouhá „existence prohlášení a přijetí mezinárodních smluv v zásadě zajišťujících dodržování základních práv není sama o sobě dostačující pro zajištění adekvátní ochrany před nebezpečím špatného zacházení, pokud spolehlivé zdroje uvádějí, že praxe orgánů – nebo postupy jimi tolerované – je zjevně v rozporu se zásadami Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod“.

Z toho vyplývá, že disponuje-li příslušný orgán dožádaného členského státu poznatky, které svědčí o skutečném nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení s osobami v dožadující třetí zemi, je povinen existenci tohoto nebezpečí posoudit při rozhodování o vydání osoby do této země (v tomto smyslu, pokud jde o článek 4 Listiny, viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 88).

Za tímto účelem musí příslušný orgán dožádaného členského státu vycházet z objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů. Tyto údaje mohou vyplývat zejména z mezinárodních soudních rozhodnutí, jako jsou rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, ze soudních rozhodnutí dožadující třetí země, a z rozhodnutí, zpráv a dalších dokumentů vydaných orgány Rady Evropy nebo v rámci systému Organizace spojených národů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 89) ⁽⁶⁷⁾.

3.1.2. Uplatňování Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod

Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP) se vztahuje na vydávání ze států do třetích států v situacích, na které se Listina nevztahuje ⁽⁶⁸⁾, jako je vydání občana Unie, který nevyužil práva na volný pohyb, nebo státního příslušníka třetí země do třetího státu, s nímž Unie neuzavřela dohodu o vydávání.

Podstatné jsou zejména články 3 a 6 EÚLP. Článek 3 EÚLP stanoví:

Nikdo nesmí být mučen ani podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

⁽⁶⁴⁾ Úř. věst. L 181, 19.7.2003, s. 27.

⁽⁶⁵⁾ Úř. věst. L 149, 30.4.2021, s. 10.

⁽⁶⁶⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630, bod 60, usnesení Soudního dvora ze dne 6. září 2017, Schotthöfer & Steiner proti Eugenu Adelsmayrovi, C-473/15, ECLI:EU:C:2017:633, rozsudek Soudního dvora ze dne 13. listopadu 2018, Raugevicius, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898, bod 49, rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020, Ruská Federace, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262, body 63 až 68.

⁽⁶⁷⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630, body 57, 58 a 59.

⁽⁶⁸⁾ Srov. bod 3.1.1. výše.

Článek 6 EÚLP (právo na spravedlivý proces, presumpce nevinu a právo na obhajobu) stanoví:

1. Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeny buď po dobu celého nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti, nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo ochrana soukromého života účastníků anebo, v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný, pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti.
2. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.
3. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: a) být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu; b) mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby; c) obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují; d) vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě; e) mít bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.

3.2. Neopodstatněná nebo šikanózní červená oznámení, zatýkácí rozkazy a žádosti o vydání, včetně politicky motivovaných červených oznámení, zatýkácích rozkazů a žádostí o vydání

Státy se potýkají s případy neopodstatněných nebo šikanózních žádostí o vydání, včetně politicky motivovaných žádostí, a souběžných červených oznámení Interpolu. Tento oddíl by se proto mohl použít již ve fázi, kdy ještě nebyla vydána žádost o vydání nebo kdy osoba ještě nebyla na základě červeného oznámení zadržena (např. pokud je stát informován o šikanózních červených oznámeních Interpolu, může proaktivně informovat ostatní kontaktní místa, a to ještě předtím, než se hledaná osoba přesune do jiného státu).

3.2.1. Stávající mechanismus Interpolu týkající se zneužívání červených oznámení

V rámci Interpolu existuje automatizovaný systém prověřování a odhalování červených oznámení ⁽⁶⁹⁾. Umožňuje odfiltrovat případy zneužití. Každá příchozí žádost je porovnávána s kontrolním seznamem, který obsahuje žádosti, jež byly v minulosti zamítnuty, na jehož základě jsou tudíž automaticky odmítnuty. Interpol pracuje na vývoji nových automatizovaných bezpečnostních opatření IT, která by zlepšila posuzování příchozích žádostí o zveřejnění oznámení a jejich rozeslání.

Při generálním sekretariátu Interpolu byla kromě toho zřízena zvláštní pracovní skupina složená z právníků a policistů z různých členských států Interpolu. Tato pracovní skupina posuzuje všechny příchozí žádosti o zveřejnění oznámení a jejich rozeslání z členských zemí Interpolu z hlediska jejich slučitelnosti s příslušným právním rámcem a požadavky.

Červená oznámení Interpolu mohou být odstraněna z řady důvodů podáním žádosti k nezávislé Komisi pro kontrolu spisů s tvrzením, že porušují stanovy Interpolu a jeho pravidla pro zpracování údajů. Členské státy mohou jednotlivce, který je šikanózním a zejména politicky motivovaným červeným oznámením dotčen, poučit, že u Komise pro kontrolu spisů může uplatnit svá práva a upozornit ji předem nebo požádat o vymazání oznámení nebo zrušení rozeslání.

⁽⁶⁹⁾ Červené oznámení není žádostí o vydání ani mezinárodním zatýkáacím rozkazem. Je to upozornění pro donucovací orgány na celém světě, aby vypátraly a předběžně zadržely osobu do doby vydání, předání nebo podobného právního postupu. Červené oznámení však odkazuje na mezinárodní zatýkáací rozkaz nebo soudní rozhodnutí, je podkladem pro vydávací řízení a obsahuje vnitrostátní údaje o trestné činnosti (s výjimkou případů, kdy je červené oznámení vydáno mezinárodním soudem). Podle článku 82 pravidel Interpolu pro zpracování údajů [IRPD, III/IRPD/GA/2011 (2019)] se „červená oznámení zveřejňují na žádost Národní ústředny Interpolu nebo mezinárodního subjektu s pravomocemi v oblasti vyšetřování a stíhání v trestných věcech za účelem zjištění místa pobytu hledané osoby a jejího zadržení, zatčení nebo omezení pohybu pro účely vydání, předání nebo podobného právního jednání“.

Tyto činnosti podporuje stálá poradní skupina pro oznámení.

3.2.2. **Výměna informací mezi kontaktními místy týkající se neopodstatněných nebo šikanózních a zejména politicky motivovaných žádostí o vydání**

Stát, jehož je vyžádána osoba státním příslušníkem, často disponuje informacemi, které mají zásadní význam pro rozhodnutí, zda je žádost o vydání neopodstatněná nebo šikanózní a zejména politicky motivovaná. Proto při posuzování žádosti o vydání občana jiného státu dožádaným státem může být nezbytná úzká spolupráce a výměna informací se státem, jehož je vyžádána osoba státním příslušníkem.

V případě důvodného podezření, že žádost o vydání je šikanózní, zejména politicky motivovaná nebo jinak neopodstatněná (protiprávní), by kontaktní místo státu, který ze strany třetího státu obdržel žádost o vydání týkající se občana jiného státu, mělo vždy informovat kontaktní místo státu, jehož je vyžádána osoba státním příslušníkem. To umožní výměnu podstatných informací pro přijetí informovaného rozhodnutí o tom, zda je žádost o vydání politicky motivovaná nebo jinak neopodstatněná (protiprávní) (srov. Příloha 3 – vzor a Příloha 8 – vzor).

Každé kontaktní místo by kromě toho mělo v případě důvodného podezření, že žádost o vydání je neopodstatněná nebo šikanózní, zejména politicky motivovaná, neprodleně a proaktivně informovat a konzultovat ostatní kontaktní místa, jakož i Eurojust, Europol a Interpol (srov. Příloha 8 – vzor).

Tento mechanismus oznamování mezi kontaktními místy v případech neopodstatněných nebo šikanózních, včetně politicky motivovaných žádostí o vydání se vztahuje na státní příslušníky států, jakož i na státní příslušníky třetích států a osoby bez státní příslušnosti.

4. PRAKTICKÉ ASPEKTY POSTUPU PODLE ROZSUDKU VE VĚCI PETRUHHIN A POLITICKY MOTIVOVANÝCH ŽÁDOSTÍ O VYDÁNÍ

4.1. **Kontaktní místa**

Pro účely postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin a neopodstatněných nebo protiprávních, zejména politicky motivovaných žádostí o vydání jmenovaly státy kontaktní místa (např. ústřední orgány).

Aktualizovaný seznam kontaktních míst je k dispozici na adrese:

<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/AtlasChooseCountry/EN>

Stát by měl urychleně informovat EJS o všech změnách svých kontaktních míst.

Kontaktní místa se mohou v případě jakýchkoli problémů obrátit na Eurojust a EJS.

4.2. **Jazykový režim a náklady**

Navrhuje se, aby jazykovým režimem pro dokumenty předávané mezi dožádaným státem podle státem, jehož je vyžádána osoba státním příslušníkem, byl úřední jazyk státu, jehož je vyžádána osoba státním příslušníkem.

Státy mohou rovněž oznámit Komisi, pokud se rozhodnou přijímat překlady do jednoho nebo více dalších úředních jazyků EU, islandštiny nebo norštiny.

Dožádaný stát a stát, jehož je vyžádána osoba státním příslušníkem, by si měly hradit své vlastní náklady (zejména náklady na překlady).

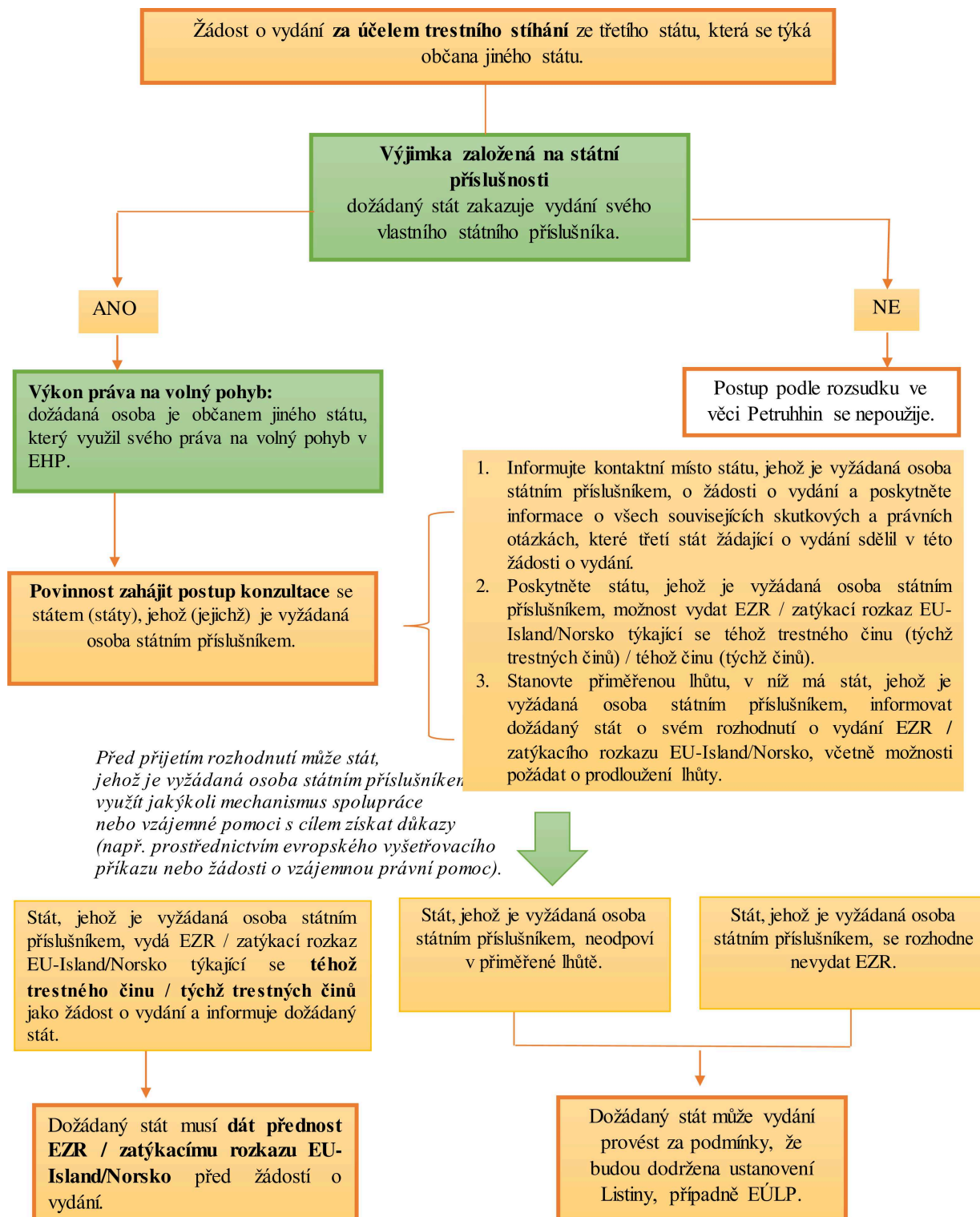
4.3. **Režim ochrany údajů**

Použije se směrnice (EU) 2016/680 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů⁽⁷⁰⁾.

⁽⁷⁰⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 89).

PŘÍLOHA 1

Ukázka kroků, které je třeba učinit v souvislosti s žádostmi o vydání za účelem trestního stíhání – hlavní kroky postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin

PŘÍLOHA 2

Přehled výjimek založených na státní příslušnosti (informace poskytnuté státy)

Rakousko:	Federální zákon ze dne 4. prosince 1979 o vydávání a vzájemné pomoci v trestních věcech (zákon o vydávání a vzájemné pomoci (ARHG)), § 12.
Belgie:	Zákon ze dne 15. března 1874 o vydávání, články 1 a 2.
Bulharsko:	Ústava, čl. 25 odst. 4.
Kypr:	Ústava, čl. 11 písm. f) (vydání státního příslušníka je přípustné pouze v souladu s mezinárodní smlouvou, kterou je republika vázána, za podmínky, že taková smlouva je uplatňována protistranou, a ve vztahu k činům, k nimž došlo po vstupu 5. dodatku ústavy v platnost v roce 2006).
Česká republika:	Listina základních práv a svobod jako součást ústavního pořádku České republiky, čl. 14 odst. 4. Vydání českého občana do třetí země je možné, pokud občan souhlasí se svým vydáním do tohoto státu (§ 91 odst. 1 písm. a) zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních).
Německo:	Základní zákon Spolkové republiky Německo, čl. 16 odst. 2.
Estonsko:	Ústava, článek 36 (pokud není vydání přípustné na základě mezinárodní smlouvy).
Řecko:	Trestní řád, článek 438.
Španělsko:	Zákon o pasivním vydávání z roku 1985, článek 3 (pokud to nestanoví mezinárodní smlouva v souladu se zásadou vzájemnosti).
Finsko:	Ústava, čl. 9 odst. 3 (může být zákonem stanoveno, že v důsledku trestného činu může být finský občan pro účely trestního řízení vydán do země, ve které jsou zaručena jeho lidská práva a právní ochrana). Zákon o vydávání (456/1970), § 2 (pokud jde o spolupráci s jinými zeměmi než členskými státy EU; finský státní příslušník nesmí být vydán. Totéž platí pro Spojené království).
Francie:	Trestní řád, článek 696-4.
Chorvatsko:	Ústava, článek 9 (pokud není vydání přípustné na základě smlouvy).
Maďarsko:	Zákon XXXVIII z roku 1996 o mezinárodní právní pomoci v trestních věcech, článek 13.
Island:	Zákon č. 13 z roku 1984, zákon o vydávání zločinců a další pomoci v trestním řízení (nevztahuje se na žádosti Dánska, Finska, Norska a Švédska).
Irsko:	V souladu s irským zákonem o vydávání z roku 1965 může Irsko vydávat své vlastní občany, pokud existuje dohoda o vydávání se třetí zemí a tato země může vydávat své vlastní občany do Irska.
Itálie:	Ústava, čl. 26 odst. 1 (pokud není vydání přípustné na základě smlouvy).
Litva:	Ústava, článek 13 (pokud není vydání přípustné na základě smlouvy).
Lucembursko:	Pozměněný zákon ze dne 20. června 2001, článek 7.
Lotyšsko:	Ústava, článek 98 (pokud není vydání přípustné na základě smlouvy).
Malta:	Ústava, článek 43 (pokud není vydání přípustné na základě smlouvy).
Nizozemsko:	Uitleveringswet, článek 4 (vydání k trestnímu stíhání je přípustné, pokud jsou poskytnuty záruky).
Norsko:	Zákon č. 39 ze dne 13. června 1975 o vydávání pachatelů trestných činů (nevztahuje se na žádosti ze zemí EU a Islandu).
Polsko:	Ústava, článek 55.
Portugalsko:	Ústava, čl. 33 odst. 1 (pokud není vydání přípustné na základě smlouvy nebo na základě záruk a pouze za účelem trestního stíhání).
Rumunsko:	Ústava, čl. 19 odst. 2 (pokud není vydání přípustné na základě mezinárodních smluv, jejichž je Rumunsko smluvní stranou, podle práva a na základě vzájemnosti).
Švédsko:	Zákon (1957:668) o vydávání, § 2.
Slovinsko:	Ústava, článek 47.

- Slovensko: Trestní řád, § 501 (s výjimkou případů, kdy povinnost vydání vyplývá ze zákona, mezinárodní smlouvy nebo rozhodnutí mezinárodní organizace, kterým je Slovenská republika vázána).
- Stát, který výslovně nestanoví výjimku založenou na státní příslušnosti:
- Dánsko: Dánský zákon o vydávání, článek 18 (stanoví však přísnější pravidla pro vydávání vlastních státních příslušníků než jiných státních příslušníků).
-

PŘÍLOHA 3

Vzor formuláře pro informování státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem

K rukám příslušného orgánu: [státu/států]

Tímto dokumentem vás informujeme o tom, že byl(a) třetím státem vydán(a) zatýkací rozkaz / žádost o vydání za účelem [zaškrtněte]:

- ☐ trestního stíhání
☐ výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody

ve vztahu k osobě, která je státním příslušníkem vašeho státu.

Údaje o totožnosti vyžádané osoby

Příjmení:

Jméno (jména):

Případné rodné příjmení:

Případná další používaná jména:

Pohlaví:

Státní příslušnost:

Datum narození:

Místo narození:

Bydliště nebo známá adresa:

Jazyk nebo jazyky, kterým vyžádaná osoba rozumí (pokud jsou známy):

Zvláštní znamení / popis vyžádané osoby:

Informace o orgánu dožadujícího třetího státu

Vydávající třetí stát:

(Justiční) orgán, který vydal zatýkací rozkaz / žádost o vydání:

Jméno a příjmení jeho zástupce:

Funkce (titul / služební hodnost):

Spisová značka:

Adresa:

Kontaktní údaje:

Informace o trestných činech, z jejichž spáchání je dotčená osoba obviněna

Vydání se vztahuje na celkem [počet] trestných činů.

Popis okolností, za kterých byly trestný čin nebo trestné činy spáchány, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na těchto trestných činech:

Povaha a právní kvalifikace trestného činu (trestných činů), včetně použitelných ustanovení právních předpisů:

Další informace poskytnuté třetím státem (pokud je to možné, dokumenty poskytnuté třetím státem připojte k tomuto formuláři jako přílohy):

Na základě výše uvedených informací se příslušné orgány státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, vyzývají, aby přijaly rozhodnutí o tom, zda vydají evropský zatýkácí rozkaz / zatýkácí rozkaz EU-Norsko/Island na dotyčnou osobu s ohledem na zahájení trestního stíhání pro stejné činy, které jsou předmětem žádosti o vydání.

Tento orgán považuje [lhůta] za přiměřenou lhůtu k tomu, aby byl o rozhodnutí informován do [příslušné datum].

Po uplynutí této lhůty, pokud stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, nezašle žádnou odpověď, bude dožádaný stát pokračovat ve vydávacím řízení.

Pokud jde o žádost o vydání k výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, uveďte veškeré podstatné informace:

Případně uveďte a odůvodněte, zda existuje důvodné podezření, že žádost o vydání je politicky motivovaná:

Kontaktní údaje příslušného orgánu, který předává informace o žádosti o vydání

Stát:

Příslušný orgán:

Kontaktní osoba:

Funkce:

Spisová značka:

Kontaktní údaje (email / telefonní čísla):

Datum a podpis

PŘÍLOHA 4

Vzor formuláře pro poskytnutí dodatečných informací státu, jehož je vyžádána osoba státním příslušníkem

K rukám příslušného orgánu:

V návaznosti na oznámení zaslané dne [datum], v souladu s povinností zahájit postup konzultace stanovený v rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci Petruhhin ⁽¹⁾, předává tento stát dodatečné informace, které mohou být užitečné s ohledem na vydání evropského zatýkácího rozkazu / zatýkácího rozkazu EU-Island/Norsko.

Údaje o totožnosti vyžádané osoby

Příjmení:

Jméno (jména):

Případné rodné příjmení:

Případná další používaná jména:

Pohlaví:

Státní příslušnost:

Datum narození:

Místo narození:

Bydliště nebo známá adresa:

Jazyk nebo jazyky, kterým vyžádaná osoba rozumí (pokud jsou známy):

Zvláštní znamení / popis vyžádané osoby:

Informace o orgánu dožadující třetí země

Vydávající třetí stát:

(Justiční) orgán, který vydal zatýkací rozkaz / žádost o vydání:

Jméno a příjmení jeho zástupce:

Funkce (titul / služební hodnost):

Spisová značka:

Adresa:

Kontaktní údaje:

Další důležité informace:

⁽¹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630.

Kontaktní údaje státu, který předává informace o žádosti o vydání

Stát:

Příslušný orgán:

Kontaktní osoba:

Funkce:

Spisová značka:

Kontaktní údaje (email / telefonní čísla):

Ústřední orgán:

Datum a podpis

PŘÍLOHA 5

Vzor žádosti o prodloužení lhůty pro informování dožádaného orgánu na základě postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin

V návaznosti na oznámení obdržené od dne [datum] o žádosti o vydání za účelem stíhání státního příslušníka tohoto státu [jméno dotčené osoby] a vydané [třetí stát], tento stát laskavě žádá o prodloužení lhůty stanovené dožádaným státem k tomu, aby byl informován o rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu / zatýkacího rozkazu EU-Island/Norsko v souladu s uplatněním postupu podle rozsudku Petruhhin.

Zejména se žádá o prodloužení lhůty o [lhůta/dny], a tedy o informování dožádaného státu o takovém rozhodnutí do [datum].

Uveďte další informace o potřebě prodloužení lhůty:

Kontaktní údaje

Stát:

Příslušný orgán:

Kontaktní osoba:

Funkce:

Spisová značka:

Kontaktní údaje (email / telefonní čísla):

Datum a podpis

PŘÍLOHA 6

Vzor odpovědi na žádost o prodloužení lhůty

V návaznosti na žádost vašeho státu o prodloužení lhůty pro informování o rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu / zatýkacího rozkazu EU-Island/Norsko na základě uplatnění postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin v souvislosti s oznámením zaslaným tímto státem dne [datum], o žádosti o vydání za účelem stíhání proti [jméno dotčené osoby] a vydané [třetí stát],

dožádaný stát [zaškrtněte]:

- ☐ a) souhlasí s prodloužením lhůty, jakou navrhuje stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem;
- ☐ b) souhlasí s prodloužením lhůty o [lhůta/dny]: informace by měly být poskytnuty do [datum];
- ☐ c) nemůže prodloužit lhůtu uvedenou státem, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem.

Pokud je zaškrtnuto písmeno c), uveďte důvody, proč prodloužení lhůty nebylo povoleno:

Kontaktní údaje

Stát:

Příslušný orgán:

Kontaktní osoba:

Funkce:

Spisová značka:

Kontaktní údaje (email / telefonní čísla):

Datum a podpis

PŘÍLOHA 7

Vzor odpovědi dožádanému státu ze strany státu, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem

V návaznosti na oznámení obdržené od dne [datum] týkající se žádosti o vydání za účelem trestního stíhání a vydané [třetí stát] proti státnímu příslušníkovi tohoto státu a informací v něm obsažených, tento stát [zaškrtněte]:

- ☐ a. vydal evropský zatýkácí rozkaz / zatýkácí rozkaz EU-Island/Norsko na dotyčnou osobu, který se týká těchž trestných činů / skutků jako žádost o vydání;
- ☐ b. nevydá evropský zatýkácí rozkaz / zatýkácí rozkaz EU-Island/Norsko na dotyčnou osobu;
- ☐ c. poskytne informace o tom, že žádost o vydání je neopodstatněná / šikanózní / politicky motivovaná:

Údaje týkající se dotčené osoby

Příjmení:

Jméno (jména):

Případné rodné příjmení:

Případná další používaná jména:

Pohlaví:

Státní příslušnost:

Datum narození:

Místo narození:

Bydliště nebo známá adresa:

Údaje týkající se příslušného orgánu

Vydávající stát:

Příslušný orgán:

Jméno a příjmení jeho zástupce:

Funkce (titul / služební hodnost):

Spisová značka:

Adresa:

Kontaktní údaje:

Případný příslušný vydávající justiční orgán

Jméno a příjmení jeho zástupce:

Funkce (titul / služební hodnost):

Spisová značka:

Adresa:

Kontaktní údaje:

Formální rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu / zatýkacího rozkazu EU-Island/Norsko (přiloženo jako příloha, pokud již byl vydán):

Další informace:

Kontaktní údaje

Stát:

Příslušný orgán:

Kontaktní osoba:

Funkce:

Spisová značka:

Kontaktní údaje (email / telefonní čísla):

Datum a podpis

PŘÍLOHA 8

Vzor formuláře pro oznámení nebo vyžádání informací o neopodstatněných, šikanózních, a zejména politicky motivovaných žádostech o vydání a/nebo žádostech, které vyvolávají obavy z porušení Listiny / EÚLP

K rukám [zaškrtněte]:

- ☐ určeného kontaktního místa [státu/států],
- ☐ všech 29 kontaktních míst,
- ☐ Eurojustu,
- ☐ Europolu,
- ☐ Interpolu.

Tento dokument slouží k vyžádání informací nebo informování o existenci žádosti o vydání ze strany třetího státu, která je považována za neopodstatněnou, šikanózní, a zejména politicky motivovanou.

Údaje o totožnosti vyžádané osoby

Příjmení:

Jméno (jména):

Případné rodné příjmení:

Případná další používaná jména:

Pohlaví:

Státní příslušnost:

Datum narození:

Místo narození:

Bydliště nebo známá adresa:

Jazyk nebo jazyky, kterým vyžádaná osoba rozumí (pokud jsou známy):

Zvláštní znamení / popis vyžádané osoby:

Informace o orgánu dožadujícího třetího státu a žádosti o vydání

1. Vydávající třetí stát:

(Justiční) orgán, který vydal zatýkací rozkaz / žádost o vydání:

Jméno a příjmení jeho zástupce:

Funkce (titul / služební hodnost):

Spisová značka:

Adresa:

Kontaktní údaje:

2. Žádost o vydání [zaškrtněte]:

- ☐ za účelem trestního stíhání,
- ☐ za účelem výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody,

Číslo jednací žádosti o vydání:

3. Informace o trestných činech, z jejichž spáchání je dotčená osoba obviněna:

Vydání se vztahuje na celkem [počet] trestných činů.

Popis okolností, za kterých byly trestný čin nebo trestné činy spáchány, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na těchto trestných činech:

Povaha a právní kvalifikace trestného činu (trestných činů), včetně použitelných ustanovení právních předpisů:

Důvody pro posouzení žádosti o vydání jako neopodstatněné, šikanózní, a zejména politicky motivované a/nebo žádosti, které vyvolávají obavy z porušení Listiny nebo EÚLP:

(upřesněte):

Kontaktní údaje státu, který předává informace o žádosti o vydání

Stát:

Příslušný orgán:

Kontaktní osoba:

Funkce:

Spisová značka:

Kontaktní údaje (email / telefonní čísla):

Datum a podpis
